

PRAVÝ
SLOVENSKÝ
KREŠŤANSKÝ
ROMÁN

MARCELA BAGÍNOVÁ

Hľadajúca

BENEMEDIA

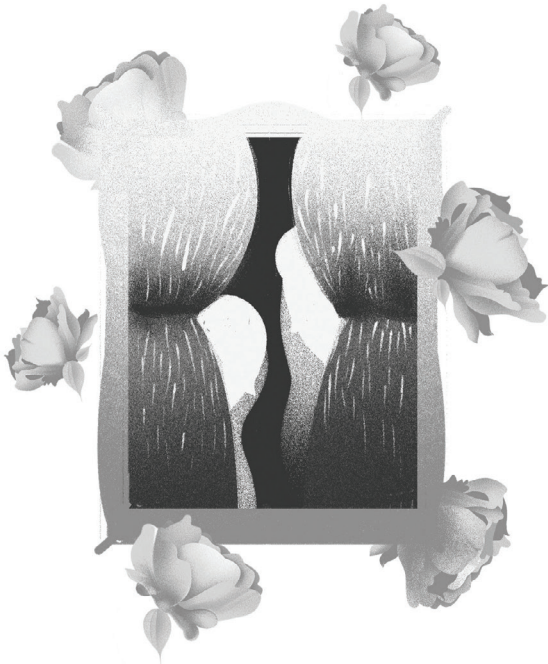

Marcela Bagínová

HĽADAJÚCA

Marcela Bagínová

Hľadajúca

BeneMedia

2018

Hľadajúca

Marcela Bagínová

© **BeneMedia**

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Autor © PaedDr. Marcela Bagínová

Obálka a ilustrácie © Bc. Peter Ličko

Jazyková korektúra © PaedDr. Darina Obušeková, PhD.

Odborná spolupráca © PhDr. Alžbeta Mráková

Grafická úprava a sadzba © BcA. Milan Pleva

Tlač: Alfa print, s. r. o.

Prvé vydanie (2018)

320 strán

ISBN 978-80-99907-00-4

Túto knihu venujem mojim rodičom. Otcovi, ktorého si Pán života povolal do večnosti, a mame, ktorá je nádherným Božím darom v mojom každodennom živote. Ďakujem im za to, že mi vždy verili a podporovali ma.

Obsah

Úvod.....	II	26. kapitola	171
1. kapitola	13	27. kapitola	179
2. kapitola.....	17	28. kapitola	183
3. kapitola.....	23	29. kapitola	195
4. kapitola	29	30. kapitola	201
5. kapitola.....	35	31. kapitola	209
6. kapitola	41	32. kapitola.....	213
7. kapitola.....	49	33. kapitola.....	219
8. kapitola	55	34. kapitola	227
9. kapitola	61	35. kapitola.....	233
10. kapitola.....	67	36. kapitola	241
11. kapitola.....	73	37. kapitola	249
12. kapitola	79	38. kapitola	257
13. kapitola	83	39. kapitola	265
14. kapitola.....	89	40. kapitola.....	273
15. kapitola	95	41. kapitola.....	281
16. kapitola.....	101	42. kapitola	287
17. kapitola	109	43. kapitola	291
18. kapitola.....	117	44. kapitola.....	301
19. kapitola.....	121	45. kapitola	305
20. kapitola.....	127		
21. kapitola	137		
22. kapitola	145		
23. kapitola.....	149		
24. kapitola	157		
25. kapitola.....	165		

Úvod

Keď som sa vo svojich dvadsiatich rokoch po prvýkrát postavila pred deti ako učiteľka v materskej škole, netušila som, že ma Boh pozýva do nového dobrodružstva. Bolo to moje zamestnanie i povolanie. Túžila som v každom dieťati objaviť príbeh a spolu s dospelými doň napísať niečo radostné.

To, že ich budem sprevádzať do ich dospelosti a možno aj niekoľko rokov po tom, mi nenapadlo ani vo sne.

No ten hore, ktorý pred mnohými rokmi presvedčil aj mňa, že existuje a že mu na mne naozaj záleží, to mal zrátané inak.

A tak som sa jedného dňa stretla so Sany. Volala sa inak, ale vzhľadom na okolnosti som jej v knihe zmenila meno. Urobila som to aj s miestami, ktoré opisujem, a ľuďmi, ktorých spomínam. Podstata však ostala.

Chcem vysloviť vďaka všetkým tým, ktorí ma v písaní podporovali. V prvom rade Bohu, že mi vložil do srdca túžbu napísať knihu. Potom mojej mame, ktorá mi každé ráno pripravovala chutnú kávu a pýtala sa, do koľkej som sedela za počítačom. Ďalej Janke, učiteľke slovenčiny, ktorá sa so mnou predierala jednotlivými kapitolami, otcovi Pavlovi za jeho duchovnú podporu, farárovi Ferovi z Kanady, odborníkovi na psychológiu, ako sa povie, naslovovzatému.

A najmä Sany. Za čas, keď sme spolu sedeli a rozprávali sa.

Za chvíľe, keď bojovala o svoju vieru a hľadala miesto v živote.

Je pre mňa darom, cez ktorý ma Boh učil pokore a láske.

Modlím sa, aby ste aj vy, ktorí budete čítať tieto riadky, nahliadli do tajomstva Božieho pôsobenia aj vo vašom živote.

Nemusíme ho vidieť, ono sa objaví v plnosti.

1. kapitola

Sany sedela rozvalená v kresle. Túžila po samote, a pritom tak nenávidela ticho! Vrelo to v nej ako v parnom hrnci. Nikto ju nemá rád. Načo vôbec prišla na svet?

Je smoliarka a to sa už nikdy nezmení.

Žila v akejsi utkvelej predstave. Cítila sa ako dva v jednom. Prvá Sandra (tak ju pokrstili) chcela byť za každú cenu silná a dokonalá. Ak taká nebude, neprežije.

Túžila sa vymaniť zo seba samej. Objaviť, prečo má strach a hlavne presvedčiť svoju matku, že má právo na lásku, rovnako ako jej brat.

Keď sa jej to nedarilo, prihlásila sa k slovu druhá Sany. Zúfalec, preoblečený za flegmatika, zapol svoju platňu a presviedčal ju: „Dievča zlaté, čo riešiš? To sa nedá zmeniť. Uver v osud. Zmier sa so všetkým. Každý ďalší pokus je zbytočný.“

Aj teraz počula ten hlas. Keby si v duchu neopakovala, že je na terapii, pokojne zaspí. Nie od únavy, ale preto, aby aspoň na chvíľu odišla z reality.

Mrkla von oknom. Ešte aj počasie s ňou súhlasilo. Nič nerieš. Vzdaj sa.

Kvapky dažďa padali na sklo a po parapetnej doske sa klí-
zali na zem.

„Počuješ ich?“ prerušil ticho terapeut. „Čo myslíš, o čom sa
medzi sebou rozprávajú?“

„Tak, zasa ďalší trik,“ pomyslela si a otvorila oči.

Snaží sa z nej niečo vytiahnuť. Nahliadnuť do jej myšlien-
nok, aby si to potom vysvetlil po svojom.

Vzdychla si a vzdych doplnila úškrnom: „Neviem, ale dob-
re sa tu oddychuje.“

Túto ambulanciu navštevovala už dva roky. Terapeut Stra-
tený bol síce milý, ale neverila mu ani slovo. Niekoľkokrát
sa pred ním preriekla. Povedala mu, čo ju trápi. Jej hlavným
problémom je mama. Sany cítila, že ju matka nemá rada.

Potom však prišiel nečakaný úder. Jej úprimnosť sa jej vrá-
tila ako bumerang. Uznala, že je lepšie hrať hru unaveného
chrobáka.

„Sandra, prosím, sústreď sa. Skúsime sa niekam posunúť.“
Objavili sa pred ňou pastelky a papier. „Čo keby si ten prí-
beh o padajúcich kvapkách nakreslila?“

Je trápny, pomyslela si. Už dávno ho prekukla. Učiteľka
im raz na výtvarnej vysvetľovala spontánnu kresbu. A čo
znamená, keď sa kreslí na výkres hore, dole alebo do rohu.
Vyrovnaný človek kreslí na celú plochu a najlepšie jednou
farbou.

Vzala si modrú. Jedným ťahom nakreslila okno a niekoľ-
ko kvapiek s nevýraznými tvármi. Hľadiac na svoju kresbu
spokojne prikývla.

„Môže byť?“ podala mu víťazoslávne papier.

Nebol z toho múdry, ale nepovedal nie. Snažil sa sledovať
tvary kvapiek, ale všetky boli reálne. Ani jedna nešla vpravo
alebo vľavo. Nemohol jej položiť ani jednu zákernú otázku
typu: „A prečo je táto kvapka väčšia a táto menšia?“

Sany čakala, že sám pochopí, o čo tu ide. Ale nie. Viac veril jej mame. Stretával sa s ňou raz do mesiaca a v mene pomoci jej „vyklábosil“, že sa na ňu sťažuje.

Pri večeri si to zlízla. Bola vyhlásená za nevďačnicu a mala si uvedomiť, za čo všetko môže byť vďačná: má kde bývať, má čo jesť, dostáva vreckové... Namiesto sťažností nech láskavo obráti pohľad na svoju žiacku knižku a začne nosiť domov lepšie známky.

„Tak to bola rýchla kresba,“ ozval sa po chvíli. „Zaujímavá. Až som sa v nej stratil.“

Mal na to právo. Ved' bol doktor Stratený. To meno mu pri rozhovoroch so Sandrou sedelo. A ona sa mu to ani trochu nesnažila uľahčiť.

Práve sa jej v mysli vynorila spomienka, ako s matkou po prvýkrát zaklopala na dvere jeho ambulancie. Privítal ich s úsmevom, no ona sa cítila ponížene. Ak sa v škole dozvedia, že chodí na terapie, tak sa s ňou nik nebude baviť. Ba čo viac, vyhlásia ju za prípad pre psychiatra.

Aj tak sa jej už všetci posmievajú a dali jej prezývku Priamka. A môže za to triedna a jej komentáre. „Sany, nemáme matematiku. Nemusíš mať ústa ako priamka. Usmej sa.“ Ale čomu sa má smiať? Tomu, že jej matka presvedčí všetkých, aká je skvelá herečka?

A tak sa „Priamka“ ocitla u psychiatra. V duchu akoby za sebou počula znova matkin hlas: „Som veľmi rada, že ste nás prijali. Snažím sa ako viem, ale niekedy nerozumejú svojim deťom ani ich vlastní rodičia.“

Nasledovala dobre známa „pesnička“.

Vlastne sa o sebe nedozvedela nič nové. Vypočula si to, čo už dávno vedela – je nemožná. Má záchvaty hnevu, ktoré sa striedajú s plačom. Sú dni, keď sa úplne uzatvorí do seba a nepovie ani slovo.

A najväčší problém je v tom, že nik z dospelákov nevie, ako zareaguje. Zo školy chodí so slzami, hoci sa tam nič vážne nedeje. Učítelia hľadali rôzne spôsoby, ako jej pomôcť, ale nič sa im neosvedčilo. Preto navrhli odbornú pomoc.

Samozrejme, že matka spomenula aj Mateja, svojho mladšieho syna. Najdokonalejšie stvorenie v rodine. Je šikovnejší a múdrejší ako ona. Vonku môže bývať do desiatej, pretože mu dôveruje. Sany zaťala päsť. Ona musí byť doma už o ôsmej. Ale to sa už nahlas nehovorí.

„Som presvedčená, že sme na tom správnom mieste a že spoločne pomôžeme mojej dcére objaviť šťastný život.“ Pozrela sa terapeutovi do očí, čím ho presvedčila, že pred ním sedí dokonalá, milujúca matka.

Odvtedy ubehli dva roky a doktor Stratený stále nevedel, kto je Sany a čím si prechádza. Bola preňho tajomstvom. V istých chvíľach ju vnímal ako bystré a nadané dievča, no potom sa v nej čosi zlomilo a stiahla sa do svojho sveta.

Vo svojej desaťročnej praxi sa s takýmto niečim ešte nestretol. Bol si istý, že bojuje s nenávisťou voči sebe a zároveň túži po láske. Lavíruje ako na hojdačke. Raz je hore a potom zasa dole. V móde ani v hudbe nevyniká. Oblúbené skupiny, speváci, herci či akékoľvek celebrity hodné úcty tínedžerov zďaleka obchádza. Medzi spolužiakmi sa stala sivou myškou, ktorá sa pri každej príležitosti snaží uniknúť. Žije život bez priateľov. O vzťahu s chlapcom nemôže byť ani reč.

Ešte raz sa pozrel na kresbu pred sebou. Čo to znamená? Mohla povedať, že nebude kresliť, ale neurobila to. Alebo to načmárala len preto, aby mu kresbou povedala: „Daj mi pokoj!“ Prečo? Čo nosí v sebe? Čoho sa bojí?

2. kapitola

Dni sa vliekli jeden za druhým. Každý podvečer si Hana prisadla k obloku a pozerala na cestu. „Možno sa ešte vráti,“ premýšľala a lutovala dni, keď si myslela, že je najmúdrejšia na svete. „Nevráti,“ mávla rukou, „keby to chcela urobiť, už dávno by bola napísala alebo zavolala.“

Zvráskavené ruky sa jej začali triasť. Po lícach jej stekali slzy. Vedela, že sa z nej vytráca život.

„Bože, koľko dní mi ešte ostáva? Keď ma predvoláš na svoj súd, čo ti poviem?“ pritisla k sebe ruženec. Starecké jazvy na tvári sa prehĺbili. Už je to viac ako dvadsať rokov, odkedy so sebou vláči obrovský balvan hriechu a nevie sa ho zbaviť.

V kozube zapraskalo drevo a vyšľahol plameň. Striasla sa. Cítila, ako pofukuje vietor a jeseň sa derie do dvora. Jej manžel Jožo, ako ho familiárne volali, nebol doma.

Sedel v krčme a ako každý večer hral mariáš. Nepýtal sa jej, či tam môže ísť. Šiel a ona si bola istá, že sa nevráti triezvy. Kedysi mal pred ňou rešpekt. Miloval ju. Vážil si ju a bol by pre ňu urobil všetko, čo jej videl na očiach. Vtedy to brala ako samozrejmosť. No teraz? Ani si ju nevšimne.

Je preňho obyčajnou nulou. Doma ostáva, len keď príde nejaká návšteva. A tá sa u nich objaví len zriedka.

Vyskúšala naňho snád' všetko. Potichu i s krikom. No on sa na ňu od istého času nemôže ani pozrieť. Hudie si svoje. Má mu dať pokoj a nestarať sa doňho. Čo si navarila, nech si zje. On má právo na svoj život a bodka.

A či ona nemá? Všetci sú proti nej. Celá dedina. Ani klebety jej nik nepríde povedať, iba čo ich začuje cestou do obchodu. Ani po toľkých rokoch sa k nej niektoré ženy nesprávajú normálne. Hlavne, že každú nedeľu sedia v prvých laviciach v kostole.

Zovrela pery. Naplnil ju hnev. Katolíčky! Spravodlivé! Ako keby len ona musela pykať za svoj hriech.

Hana si zvykla na všetko. Na dedinu, na ľudí i na výčitky. Len minulosť jej klaje oči. Nevie sa jej striasť. Už sa z toho aj spovedala, ale úľava neprichádza. Nosí v sebe ranu, ktorú ani čas nemôže zahojiť.

Hoci sa každý deň modlí, aby mohla napraviť zlo, čo spôsobila, Boh si ju nevšíma. Farár jej hovoril, aby sa nerúhala a aby na to, čo sa stalo, zabudla. Ale dá sa to?

Nikdy nič také neurobil, preto sa mu to ľahko hovorí. A okrem toho, čo iné by jej mal povedať? Veď to má v náplni práce.

Keď sa zverila svojej rodnej sestre, dostala ďalšiu radu: „Boh to má v rukách, už sa mu do toho nemiešaj.“ Keby to mal v rukách, či to nechá len tak?

Nik jej nerozumel. Jedni ju odsúdili, iní vyhlasovali za blázna a tí ďalší ju zďaleka obchádzali. Pochopila, že má radšej mlčať a niešť si svoj kríž.

Každá zbožná rada znela v jej ušiach ako výsmech. Cítila, že musí niečo urobiť. Niečo podniknúť. Ale čo?

Možno by mala vstať a ísť hľadať najmilovanejšieho človeka na zemi. Hlúpost!

Má po sedemdesiatke a pohybuje sa za pomoci francúzskych bariel. Nedokáže to. V duši sa jej začalo rozliehať zúfalstvo. Boh jej to neodpustí!

Keď si to uvedomila, narýchlo sa prežehnala. „Pane, prepáč,“ prešla si rukou po čele, „viem, že ti nemám hovoriť, čo máš a čo nemáš robiť, ale mohol by si mi pomôcť skôr, ako ma povoláš k sebe?“

Nečakala na odpoveď.

Pomaly vstala a buchla do skrine. Tá starobou zavžzgala a otvorila sa. „Ešteže mám toto,“ zamrmlala si sama pre seba a vytiahla vyšívanie. Od minulého roka sa ho nechytla, ale dnes vedela, že musí.

Z papierovej tašky vytrčal kus bieleho plátna. Ihla s veľkým uškom a v nej navlečená červená priadza.

Obraz jej dní. Svedok bolesti. Ak správne rákala, k dnešnému dňu bolo na látke vyšitých práve päťdesiatšesť ruží.

Keby to niekto videl, povedal by, že sa naozaj zbláznila. Aký to má význam: vyšívať kvet za kvetom? Lenže ona tomu rozumela.

Presne si pamätá ten deň. Mala šesť rokov, keď jej toto plátno podarovala mama.

„Je tvoje,“ pohladila ju po vlasoch. „Keď ti bude ťažko, sadni si a vyšívaj. Z jednej strany uvidíš ruže a z druhej uzlíky. Tak je to aj v živote. Váž si aj tie uzly, lebo bez nich by sa ti obrus nepodaril. Buď vďačná aj za ne.“

Veď to. Vďačnosť. Hana sa s ňou nikdy nekamarátila. Chcela byť najbohatšia z dediny. Mať polia, majetok i najšikovnejšiu a najmúdrejšiu dcéru z dediny. Omotala sa do pýchy a žila vo vlastnom svete. Posudzovala, ponížovala iných a ohovárala. O všetkých vedela všetko, ale nič pekné. Chválila sa, a tak sa od nej ženy z dediny začali odťahovať a keď aj prišla medzi ne, zaraz zmĺkli.